

РЕШЕНИЕ

№ 3923

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка И.ова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Наталия П. Лаловска

при участието на секретаря Екатерина К. Т.ова
като разгледа докладваното от Цветомира П. Кордоловска Дачева Въззивно гражданско дело № 20211100508480 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С Решение № 20099827 от 20.04.2021г. по гр.д. № 45901/2020г. по описа на СРС, I гражданско отделение, 32 състав е **отхвърлен** предявеният от „**О.Б. Б.**“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. ***** срещу **И. Б. Г.**, ЕГН ***** и **П. А. Г.**, ЕГН *****, гр. София, ж.к. ***** иск с правно основание чл. 403, ал. 1 от ГПК за сумата **5 000 лв.**, **частично от 12 830.11 лв. – обезщетение за имуществени вреди в размер на законната лихва за периода от 24.10.2017г. до 15.05.2020г.**, вследствие наложена обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, като **неоснователен**.

Недоволен от така постановеното решение е останал ищецът „**О.Б. Б.**“ АД, който в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК го обжалва в цялост като неправилно, доколкото според него в първоинстанционното производство са били доказани всички изискуеми предпоставки, които да обусловят основателността на специфичната деликтна отговорност по чл. 403, ал. 1 от

ГПК спрямо ответниците. В конкретика, „О.Б. Б.“ АД излага съображения, че за него е възникнало субективното право да претендира обезщетение за вредите, които са му причинени като пряка последица от допуснатото по гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав обезпечение - „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, тъй като обезпеченият иск е бил отхвърлен. В тази връзка, в качеството си на взыскател с парично вземане по процесното изпълнително дело, въззивникът твърди, че е претърпял имуществени вреди от наложената обезпечителна мярка, изразими в законната лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД, начислена върху размера на неиздължения остатък по главницата на вземането за периода на спиране на изпълнителното дело от 24.10.2017г. до 15.05.2020г. Според него, тази вреда е гарантирана от закона и подлежаща на обезщетяване, доколкото представлява материален израз, остойностяващ минималния размер на накърнения негативен интерес, поради увеличение на пасива на увредения кредитор. Освен това, излага аргументи, че с допускането на обезпечението по гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав по реда на чл. 391, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3 от ГПК и определянето на гаранция в размер на 5000лв., която да служи като условие за допускане на обезпечението, компетентният съд бил приел, че „О.Б. Б.“ АД пряко и непосредствено би претърпяла вреди в този минимален размер, ако обезпечението се окаже материално неоправдано. В тази връзка оспорва като неправилни аргументите на първоинстанционния съд в частта за субективните предели на изпълнителния лист от 26.02.2010г., респективно приложението на чл. 429, ал. 3 от ГПК спрямо ответниците. Не на последно място, според въззивника е налице оборима презумпция за настъпване на вредите до определения в гаранцията размер, като така се размествала и доказателствената тежест в последващ исков процес. Поради всичко това моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да уважи изцяло предявения иск по чл. 403, ал.1 от ГПК.

Въззиваемите И. Б. Г. и П. А. Г., чрез адв. Т. П., вписан в САК, оспорват въззивната жалба по съображения, подробно изложени в депозирания в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК писмен отговор.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото във връзка с инвокираните от страните доводи и възражения в пределите на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намери следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание **чл. 403, ал. 1 от ГПК** от „О.Б. Б.“ АД срещу И. Б. Г. и П. А. Г. за сумата от **5 000 лв., частично от 12 830.11 лв.** – обезщетение за имуществени вреди в размер на законната лихва за периода 24.10.2017г.-15.05.2020г. върху дължимите, но несъбрани по спряното изпълнително дело суми, вследствие наложена обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, по предявен от ответниците отрицателен установителен иск по гр.д. № 6748/2017 по описа на СГС, Г.О., I-21 състав, който е бил отхвърлен.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му само в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Както вече Върховният касационен съд многократно се е произнасял (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г.о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г.о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г.о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г.о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г.о.) въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваността само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци, а надхвърлянето на правомощията по чл. 269 от ГПК е основание за касиране на въззивното решение.

В случая, обжалваното решение е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски районен съд, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение в обжалваната му част, съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо.

Въззивният съд намира първоинстанционното решение за правилно и обосновано.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява, че на 24.08.2006 г. между „Сибанк“ ЕАД (впоследствие с универсален правопреемник „О.Б. Б.“ АД) и ЕТ „Д.-Е. Б.“, ЕИК ***** е сключен Договор за банков кредит, надлежно обезпечен с договорна ипотека в полза на Б.та на недвижим имот, собственост на И. Б. Г. и П. А. Г.. Поради неизпълнение на задълженията по договора за банков кредит, в полза на въззивника са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист от 26.02.2010г. по ч.гр.д. № 3208/2010г. по описа на СРС, 44 състав. Въз основа на последните е образувано изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, като изпълнението е насочено срещу собствения на въззиваемите недвижим имот. Изпълнителното дело е било спирано неколкратно въз основа на обезпечителни заповеди в полза на длъжниците И. Б. Г. и П. А. Г.. Последните са инициирали образуването на гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав, посредством предявяването на отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 вр. чл. 439 от ГПК, твърдейки че сумите по въпросния изпълнителен лист са погасени по давност. В същото гражданско производство, с Определение от 05.06.2017г. и на основание чл. 397, ал. 1 вр. чл. 391, ал. 1, т. 2 от ГПК, СГС е допуснал обезпечение на така предявения иск, под условие за внасяне на гаранция в размер на 5000 лева, изразимо в „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ. По този начин, с Постановление от 24.10.2017г. на ЧСИ С.Я. и на основание чл. 432, т. 1 вр. с чл. 397, ал. 1, т. 3 от ГПК е спряно изп.д. № 1125/2010г. **С Решение № 4456/04.07.2018г. по гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав е отхвърлен** като неоснователен иска на И. Б. Г. и П. А. Г.. Решението е потвърдено от въззивната инстанция по в.гр.д. № 4368/2018г. по описа на Софийски апелативен съд, а впоследствие гражданското дело не е допуснато до касационна проверка, предвид на Определение № 318 от 15.05.2020г. по т.д. № 2039/2019г. по описа на ВКС, II Т.О., на която дата е влязло в сила окончателно първоинстанционното решение. По този начин, изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ е било възобновено.

От правна страна, притезанието за обезвреда, уредено в чл. 403 от ГПК, почива на плоскостта на отговорността за непозволено увреждане, като за разлика от нея същата е обективна (безвиновна). Това е така, доколкото на

обезщетение по този ред подлежат вредите, настъпили в резултат на действието на допуснатата от съда обезпечителна мярка, при извършена от него проверка на предпоставките, при които обезпечителната защита може да бъде дадена. В този смисъл налагането на самата мярка се явява резултат на едно напълно правомерно и позволено поведение на ищеца. Ето защо, доколкото обезпечителната мярка се допуска по негово искане и гарантира очакваната от него искова защита, той следва да поеме и риска, че обезпеченият иск няма да бъде уважен, респективно с мярката ще нанесе вреди на ответната страна. В този ред на мисли, **за да се реализира отговорността по чл. 403 от ГПК е необходима кумулативната наличност на следните предпоставки:** 1) наличие на **реално наложено обезпечение**; 2) **процесът да не е приключил с влязло в сила съдебно решение, уважаващо обезпечения иск**, като законодателят изрично в чл. 403 от ГПК е предвидил хипотезите, пораждащи правото на обезщетение на уврежданията, причинени от допуснато обезпечение, а именно: **когато искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен; ако делото бъде прекратено**, тоест не е имало правно основание за предприемане на исковото производство, съответно за налагане на ограничения по чл. 389 и сл. от ГПК и **иска, по който е допуснато обезпечението не се предяви в срок**; 3) **вреди** и 4) **причинно-следствена връзка** между наложеното обезпечение и претърпените вреди.

Настоящият случай несъмнено разкрива първите две предпоставки за ангажиране на специфичната деликтна отговорност по чл. 403 от ГПК. Това е така, доколкото с предявения отрицателен установителен иск И. Б. Г. и П. А. Г. срещу „О.Б. Б.“ АД е било образувано гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав, по което е било допуснато обезпечение по реда на чл. 397, ал. 1 вр. чл. 391, ал. 1, т. 2 от ГПК – „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ. Впоследствие така предявеният иск е бил отхвърлен като неоснователен, като решението окончателно е влязло в сила на 15.05.2020г. В тази връзка, правилно с доклада по делото първоинстанционният съд е квалифицирал предявения иск от страна на „О.Б. Б.“ АД като такъв по чл. 403, ал. 1 от ГПК, а не по чл. 45 от ЗЗД, макар и в исковата молба да се съдържат твърдения от страна на ищеца за злоупотреба с право на обезпечение на иск от насрещната страна, в който случай увреденият може да се удовлетвори по пътя на общия деликт (чл. 45 и

сл. от ЗЗД). Ето защо и съвсем правилни са мотивите на СРС, че при този случай на непозволено увреждане не се изследва дали длъжникът при искане за спиране на изпълнението действа с намерение да увреди вискателя, тъй като вината изобщо не е елемент от фактическия състав.

Спорът между страните в настоящия случай се свежда до отговора на следните въпроси: **дали въззивникът е доказал претърпени вреди от наложеното обезпечение и в какъв размер.**

Както в първоинстанционното производство, така и с депозираната въззивната жалба „О.Б. Б.“ АД релевира доводи, че претърпените вреди от нейна страна и вследствие на материално неправомерното обезпечение по гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав се съизмерват със **законната лихва за забава**, намираща своето правно основание в чл. 86 от ЗЗД, за периода на спиране на процесното изпълнително дело от 24.10.2017г. до 15.05.2020г. върху дължимата по същото и несъбрана главница.

Няма спор в съдебната практика и теория, че законната лихва се дължи винаги, когато съществува парично задължение и е изискуемо, независимо от какво е породено. С нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД законодателят е приел, че когато дължима парична престация неоснователно се задържа или по неоснователен начин се препятства от ответника, то сигурната възмездима вреда за ищеца е винаги съизмерима със законната лихва, освен, ако са настъпили вреди в по-голям от нейния размер. Тази разпоредба е с императивен характер и предвижда необорима презумпция, че изправната страна не може да реализира ползи най-малко в размера на законната лихва, определена с постановление на МС и точно по тази причина за размера на законната лихва ищецът-кредитор е освободен от задължението за доказване.

В настоящия случай обаче, **неоснователни се явяват претенциите на „О.Б. Б.“ АД за размера на законната лихва върху главницата по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, тъй като въззивникът разполага вече с нея, респективно неговият накърнен интерес от забавеното изпълнение е напълно удовлетворен и репарирен**, като това следва пряко от изпълнителния лист от 26.02.2010г., издаден по ч.гр.д. № 3208/2010г. по описа на СРС, 44 състав, в който паричното вземане е присъдено **„ведно със законната лихва от 22.01.2010г. до изплащане на вземането“**. Правилно първоинстанционният съд е съобразил

това обстоятелство, тъй като съобразно разпоредбата на чл. 429, ал. 3 от ГПК субективните предели на изпълнителния лист обхващат и въззиваемите, които са ипотекисали като обезпечение своя недвижим имот в полза на „О.Б. Б.“ АД, съответно те отговарят и за вземането за законна лихва от 22.01.2010г. до плащането на целия дълг. **Самият факт, че процесното изпълнителното дело е било спряно е без значение за правото на въззивника на законна лихва, тъй като същата продължава да се натрупва по изпълнителното дело, респективно продължава да обезщетява ежедневно накърнения интерес на вискателя от забавеното изпълнение.** Ето защо, твърденията от „О.Б. Б.“ АД вреди от забавено изпълнение за периода от 24.10.2017г. до 15.05.2020г. са изцяло неоснователни, доколкото са компенсирани от присъдената и течаща законна лихва за забава върху главницата по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ.

Неоснователни са и твърденията, изложени във въззивната жалба, че е налице законова презумпция за претърпени вреди в размера на паричната гаранция по допуснатото обезпечение по гр.д. № 6748/2017г. по описа на СГС, Г.О., I-21 състав. Всяка презумпция е доказателствено правило, разместващо правилата на разпределение на доказателствената тежест между страните. Точно поради тази причина законодателят следва изрично да предвиди същата, а не тя да бъде извличана по тълкувателен път от съдебната практика и/или правна доктрина. В настоящия случай презумпция за вреди по чл. 403 от ГПК липсва, поради което и правилно първоинстанционният съд е разпределил доказателствената тежест по делото, съответно в тежест на „О.Б. Б.“ АД е било да докаже наличието на предпоставките за ангажиране на специфичната деликтна отговорност, в това число претърпените вреди и техния размер.

По тези мотиви изводите на двете инстанции съвпадат и първоинстанционното решение като правилно следва бъде потвърдено от въззивния съд.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА на процесуалния представител на въззиваемите – адв. Т. С. П., вписан в САК се дължат по 580лв., направени разноски по делото пред въззивния съд, по компенсация.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20099827 от 20.04.2021г. по гр.д. № 45901/2020г. по описа на СРС, I гражданско отделение, 32 състав, с което е **отхвърлен** предявеният от „О.Б. Б.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. ***** срещу И. Б. Г., ЕГН ***** и П. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ***** иск с правно основание **чл. 403, ал. 1 от ГПК** за сумата **5000 лв., частично от 12 830.11 лв.** – обезщетение за имуществени вреди в размер на законната лихва за периода от 24.10.2017г. до 15.05.2020г., вследствие наложена обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ по изп.д. № 1125/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844 на КЧСИ, като **неоснователен**.

ОСЪЖДА „О.Б. Б.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул.***** да плати на адв. Т. С. П., вписан в САК, гр. София, бул. *****, сумата 580лв. - адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на И. Б. Г., ЕГН *****.

ОСЪЖДА „О.Б. Б.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул.***** да плати на адв. Т. С. П., вписан в САК, гр. София, бул. *****, сумата 580лв. - адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на П. А. Г., ЕГН *****.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____